

Prästvigning av Joseph Rizk

Vadstena 23.7.2021

”Var och en av oss har fått just den nåd som Kristus har velat ge honom” (Ef 4:7): Paulus’ ord passar verkligen bra idag, när vi på den heliga Birgittas dag under Josefsåret får vi vara med om Joseph Rizks prästvigning. Vi tror att Gud i sin försyn ger oss just den nåd som vi behöver, för att vårt liv skall bli fruktbart både för oss själva och våra medmänniskor - och inte minst bli till Guds pris och ära. Därför tackar vi idag Vår Herre för att han har kallat Joseph att bli präst i Kristi kyrka och har gett honom denna nåd. När någon tar emot kallelsen i tillit till Guds nåd kommer det alltid flera till del. I kyrkan får vi alla del av nådens hela rikedom. När en tar emot Kristi kallelse kommer det alla till godo. Det är Guds nåd som binder ihop oss till ett i kyrkan. ”Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten: en enda kropp och en enda ande, liksom ni en gång kallades till ett och samma hopp” (Ef 4:3-4). Vi är alla kallade att sträva efter denna andliga enhet och se till att den bevaras. Det är naturligtvis en Andens gåva som den katolska kyrkan får förvalta på ett unikt sätt, men vi måste alla av hela vårt hjärta sträva efter att denna enhet bevaras i den konkreta och ibland komplicerade verklighet där vi lever.

Jesus Kristus förblir den gode Herden för sitt folk genom alla tider. Som den uppståndne och förhärligade Herren fortsätter han att leda sitt heliga, men ibland motspänstiga, virriga och trilskande folk, på vägen till den eviga härligheten. Han kan aldrig överge oss. Han har oändlig omsorg om varje litet förvirrat och sårat får. Han har gett sitt liv för var och en av oss. ”Den gode herden ger sitt liv för fåren” (Joh 10:11). Det måste vi alltid komma ihåg, inte minst i livets svåraste stunder. Jesus har offrat sig för mig, för oss alla. Han har en personlig förkärlek för var och en av oss. Han är den ende som kan ha en universell, i sanning katolsk, men ändå helt unik och personlig förkärlek för var och en. ”Jag känner mina får, och de känner mig, liksom Fadern känner mig och jag känner Fadern” (Joh 10:14-15). Jesus känner oss bättre än vi känner oss själva. För honom är att känna detsamma som att älska. Han ryggar inte tillbaka när han ser våra svaga sidor och mörka hemligheter. Det är just det han vill frälsa, hela och rena. Det är det som är nådens stora gåva: att han ser på oss med oändlig kärlek just som den vi är, men samtidigt vill han förvandla och helga oss genom sin nåd och leda oss in i en allt djupare förening med sin och vår Fader.

Kyrkan är alltid ursakramentet, som skall åskådliggöra och närvarandegöra allt det som Jesus är och gör. Det osynliga måste bli synligt. Det gudomliga måste få ett mänskligt ansikte. Därför blev Gud människa i Jesus Kristus. Därför fortsätter han att verka bland oss på ett synligt och mänskligt sett. Därför vill han som är

och förblir den gode herden för sitt folk, kalla dem som i hans namn och i hans ställe skall vara goda herdar för sitt heliga, men ofta bångstyriga, folk. Som präst talar man inte i eget namn utan alltid i Jesu namn. Man handlar inte på egen hand utan i Kristi person. Man tas i anspråk och får ge sitt liv i tjänande och självutgivande kärlek som en god herde för folket. Liksom Kristus själv blir prästen ”smord av Gud med helig ande och kraft” (Apg 10:38) för att kunna förmedla Andens gåvor och kraft till svaga människor. Samtidigt förblir prästen själv en svag människa, för det är just i svagheten som Guds kraft och styrka kan bryta igenom. Det är denna fundamentala ödmjukhet inför kallelens stora nåd som skall göra prästen allt mer lik Kristus själv, som uppmanar honom ”att leva värdigt sin kallelse, alltid ödmjuk och mild” (jfr Ef 4:1-2). Samtidigt ligger det en oerhörd kraft och andlig auktoritet i denna ödmjukhet. Guds folk brukar ha ett sjätte sinne, ja, en Andens smörjelse och övernaturlig intuition för att känna igen den som verkligen är en god och ödmjuk herde i Jesu efterföljd och som talar och handlar i hans person och namn.

I påvens skrivelse *Patris Corde* säger han att ”Jesus såg Guds ömsinhet i Josef” (nr 3). Jag tror att Jesus och vi alla kan få se detta också i dig, käre Joseph, som idag blir vigd till en god herde i Jesu person. Försök alltid komma ihåg att Jesus ser på dig med stor kärlek och vill locka fram det bästa inom dig. När vi talar om kontemplation är det egentligen detta vi menar. Jesus ser alltid på oss med ömhet och kärlek. Han älskar att betrakta och kontempera oss. Han vill att vi skall återspegla något av hans mysterium för varandra. Det blir ännu mer tydligt när han ser på en präst som i hans namn och i hans ställe skall vara en god herde för folket. Så finn din glädje och trygghet, käre Joseph, i att låta dig betraktas av Jesus. Det kan bli en andra natur för oss att bli kvar under Jesu blick, att förbli kvar i honom. Som präst är det vår stora och underbara kallelse att få bli kvar i Jesus för de andras skull. Vi tillhör inte oss själva. En präst är till för gudsfolket. De troende har rätt till oss. Vi tillhör inte oss själva utan Kristus och hans kyrka.

Paulus påminner oss om att de som kallats till denna tjänst är till för de andras skull: ”De skall göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp, tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet” (Ef 4:12-13). Det är verkligen stora förväntningar som Kristus har på sina präster. Men samtidigt ger han dem ständigt sin nåd, dag för dag, stund för stund. Därför är det så viktigt att en präst alltid blir kvar i denna djupt personliga förening med den gode Herden, som har tagit honom i sin tjänst och vill använda honom för sitt folk. Vi ber idag, kära bröder och systrar, att Jesus, den gode Herden, alltid skall bistå sin tjänare Joseph i hans kallelse att vara en god herde och hjälpa oss alla på enhetens, kärlekens och helighetens väg.

